

Očistiti Nadel...

Iako relativno mlad, veoma je vredan, pa se pored redovnog posla bavi i parketarstvom, kao i umetničkom rezbarijom. Svaku slobodnu priliku iskoristi da skokne na Dunav , a ovog leta je, recimo, u junačkoj borbi "prsa u prsa" savladao soma - kapitalca. Iz navedenog se da naslutiti da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike, tekućeg broja, najstarijeg vojvodjanskog seoskog glasila Ljubiša Kostić, radnik "Petrohemije", parketar, pecaroš, umetnik...

Ljubiša Kostić, od majke Milice i oca Dragana, rođen je 29. juna 1972. godine, u Beogradu. Dve godine kasnije njegova porodica se doselila u Starčevo, u Ulicu Matije Gupca 86, gde i do danas živi. U braku s Anom je već nekih 14 godina i imaju troje dece. Osnovnu školu je završio u Starčevu, srednju je, najpre, napustio, a potom je vanredno stekao diplomu mašinskog tehničara. Radio je raznorazne poslove sve dok pre 15 godina nije stupio u stalni radni odnos u "Petrohemiji", gde i sada radi na mestu perača -podmazivača. Paralelno s tim postavlja parkete, hobljuje i lakira laminat, a od svoje šeste godine je počeo da peca. Danas je ozbiljan sporski ribolovac s regularnom dozvolom. U slobodno vreme pravi rezbarije od drveta i plastike.

Kako je odrastao mali Ljubiša?

- Rastao sam u skladnoj porodici. Otac je bio dobar čovek, ali malo strožiji, a majka je bila pravi melem. Radili su u "Petrohemiji" i "Azotari", od čega smo sestra, brat i ja živeli pristojno. Detinjstvo sam proveo u "žabarskom" kraju družeći se, pre svih, s Marjanom Marjanovićem i Sašom Kozačenkovicim. Uglavnom smo igrali fudbal, a kada se pojavio Boba Živojinović, tenis je postao aktuelan, pa smo snage odmeravali na terenima nacrtanim na asfaltu. Leti smo se kupali na Valjari i išli na pecanje, zimi se sankali u ritu ili odlazili na Nadel kako bi igrali hokej i fudbal na ledu. Tada je bivalo žešćih padova i propadanja. Budući da nismo smeli kući tako mokri, palili smo vatru kako bi osušili garderobu. Tako je bilo i oprljenih čizama i nagorelih jakni. Kao poodrasli dobili smo više slobode, pa smo neretko po zaledjenom Nadelu išli peške čak i do Ivanova, gde bi bacili poneku kobasicu na žar. Sve u svemu, mnogo smo se više družili s prirodom nego današnji klinci, koji i gotovo i da ne znaju gde je Nadel.

Škola...

- Interesantno je da sam prvog dana u školi zakasnio. Učiteljica mi je bila Lela, a u četvrtom razredu nam je za razrednu došla nastavnica Vuka, koja mi je ostala u prelepom sećanju. Nju je pred kraj osnovne škole zamenila Bilja Tošić, takodje, jedna izuzetno korektna osoba. Dobro pamtim ekskurziju na Kopaoniku, kada smo na mimo zabrane ostali na žurci do zore. Dve godine sam trenirao košarku, ali nisam u tome video perspektivu. S nešto više uspeha igrao sam folklor, sve dok me u sedmom razredu nije postalo sramota. Srednju školu sam napustio kada se majka razbolela. Kada nas je napustila imao sam sedamnaest godina i to sam jako teško podneo, jer je otišla kada mi je bila najpotrebnija. Otac je umro posle pet godina i siguran sam da je otišao od posledica tuge za majkom. Ni dan, danas ih nisam prežalio, ostala je praznina koju pokušavam da popunim svojim odnosom prema deci i prenesem im kvalitete

roditelja.

Mladost...

- Počeo sam da izlazim s Marjanom u vreme kada se otvorio "Lav", u kom sam bio svega desetak puta. Više od kafića voleo sam bioskop, u koji sam odlazio s Trifketom i Nunetom. Gutali smo filmove o Brus Liju i po povratku kući s projekcija uvek smo polemisali ko je od nas zvezda honkonških tabačina, pa smo, onako drugarski, morali to da rešimo. Društvo iz kraja se okupljalo na uglu ulica Matije Gupca i Zimske. Tu smo ćaskali, a to nam je bilo zborna mesto za izlazak u centar. Bilo nas je raznih generacija, mlađi su poštovali starije, a oni su nas čak i u ime roditelja kontrolisali i opominjali da ne kasnimo kući, Nismo bili incidentni, ali nismo ni davali na sebe. Početkom devedetih, u zla vremena, otišao sam u vojsku. Služio sam u Zagrebu, gradu nismo smeli ni da "primirišemo", jer je već krenula predratna tenzija. Nakon nekoliko meseci odatle nas je izvlačio "Unprofor", a posle kraćih zadržavanja u Banjaluci i Tuzli, kraj armije dočekao sam u Novom Sadu.

Preživljavanje, posao...

- Zbog prinudnog produženja vojnog roka poremećeni su mi planovi za zaposlenje, pa sam izvesno vreme morao da preživljavam snalazeći se na razne načine. Interesantno je da sam prvi izneo duvan na pijacu, a ko je u vreme te inflacije uspevao da kupi sto grama bio je bogat čovek. Vezano za taj "posao" zanimljivu avanturu imao sam u Crnoj Gori. Naime, u trenutku kada sam kupovao veću količinu duvana banula je policija. Prodavca su uhapsili, a mene svojski nalemali - bilo je sporo, ali bolno. U ružnom sećanju mi je ostalo i nekoliko situacija na madjarskoj i bugarskoj granici, kada mi je carina oduzimala robu, što je predstavljao veliki udar na moj budžet. Od 1994. godine radio sam u "Rafineriji" kao kosač, nakon toga i u "Beomontu", "Pančevo - putevima", pa u "Azotari", na istovaru sirovina, što je bilo lepo plaćeno, ali vraški teško. Mučenje je trajalo sve do januara 1997. Kada sam počeo da radim u "Petrohemiji". Ubrzo sam se oženio, a suprugu sam upoznao dok sam radio kao konobar u našoj Diskoteci.

Pecanje...

- S nepunih sedam godina upecao sam prvu babušku. Otada ljubav prema ribolovu ne jenjava. Već dve decenije odlazim na Dunav. Na početku su mi društvo najradije činile komšije čika Paja Orešković i Nidža Golubović, koji je bio odličan poznavao reke i naučio me raznim čakama. U početku smo pecali karaša, kasnije babušku, pa smudja i štku. Kadgod sam imao vremena odlazio sam na vodu, a ponekad i svake nedelje. Što sam više boravio na reci, to sam ostvarivao i veće rezultate. Tako sam u jednom danu uhvatio ukupno 18 kilograma smudja, a drugi put tehnikom "muvanja" imao sedam primeraka tih grabljivica. Prvi čamac dobio sam na korišćenje od drugara iz kraja - Kljukca. Veoma se držim fer - pleja, pa kao pravi sportski ribolovac sve ribe ispod mere neizostavno vraćam u vodu. Tako sam jednom prilikom na 15 rovaca uhvatio 14 somova, ali nijednog nisam odneo kući. Retko kad nastavljam da pecam posle dve uhvaćene plemnite ribe. Uvek puštam mlađ i to mi se vraća. Držim se stare poslovice - "dok čovek nešto ne baci iza sebe, ispred sebe neće ništa naći". Upravo ovog leta imao sam najveći ulov - soma od 20 kilograma. Tog dana najpre sam uhvatio jednog šestokilaša, a onda je nešto mnogo veće udarilo na mamac zvani "tisov cvet". U prvi mah pomislio sam da se udica zakačila za panj, ali nakon blizu sat vremena bespoštedne borbe, bio sam zaprepašćen ribom veličine omanje podmornice. Kada se div napokon izmorio, nekako sam ga sproveo u čamac. Nekoliko dana visio je na drvetu ispred kuće, da bi potom jednu polovinu mesa osušio, a drugu

su u slast pojeli gosti na mojoj krsnoj slavi Nikoljdanu.

Starčevo, danas?

- Ne bih ja tu ništa menjao, vidi se da je dosta toga uradjeno, pa smo možda najsredjenije selo u okolini. Voleo bih kada bi Mesna zajednica nešto učinila po pitanju čišćenja Nadela, koji je mnogima, pa i meni, duboko u srcu. To bi bilo veoma lepo, a sutra možda i korisno za Starčevo. Veoma ružno je to što neki vandali iz obesti pale kante.

Tako govori ovaj svestrani Starčevac i sugradjanima poručuje:

- Ko može, neka pomogne, a ko ne - neka ne odmaže. A pecarošima želim samo bistro!